začelo to sušiti — kljub temu, če bodemo tudi listje sveže ohranili.

Da se temu obranimo, moramo letos prvokrat škropiti takoj, ko mladike dosežejo dolgost do 10 cm, potem pa še 2—3krat, kakoršno pač vreme nastopi. Seveda, če nam je peronospora grozdje opalila že v pretečenemu letu, moramo to tembolj storiti.

Nadalje če se nam je prigodilo v pretečenem letu, da se je nam grozdje takoj po cvetu osipalo in posušilo — kajti ni tega vsigdar kriva prekratka rez ali deževno vreme v cvetu, ampak mnogokrat tudi peronospora — preprečimo v tem letu mnogokrat to nezgodo s tem, da neposredno pred cvetom, t. j. kakih 4—5 dni, mladike, posebno grozdiče, prav skrbno in močno poškropimo.

Da se raztopnina galice na ta način najbolj praktično pripravi, da se par ur pred rabo vrečica z galico do polovice v vodo obesi (zgornja polovica vrečice z galico naj bode nad vodo) in gotova množina apna razredčeno in precejeno zraven primeša, pač ni potrebno natančneje razpravljati.

Seveda se končno mora delo škropljenja temeljito izvršiti. Ker so novi nasadi povsod v vrstah, je seveda natančno opravilo omogočeno. Ko gre delavec s škropilnico med dvema vrstama, naj vedno pazi le na to, da poškropi vsaki trs obeh vrst ali redov prvič pred seboj in potem na znotrajšni strani, levo in desno; ostale dve strani vsakega trsa se poškropijo, ko gre delavec med sosednima vrstama nazaj. Zatorej mora delavec, če škropi med dvema vrstama tje, škropiti nazaj grede na vsak način med sosednima vrstama, da se pota po dveh sosednih vrstah vedno križata in se tako vsaki trs, ne da bi bilo potrebno še posebno na to paziti, od vseh štirih strani temeljito pošdropi.

Torej če je delavec škropil med dvema vrstama v eni smeri, ne sme nikdar med sosednima vrstama škropiti zopet v isti smeri, ampak vedno nasprotno.

Pri takem natančnem postopanju se sploh ne prigodi, da bi ostal nepoškropljen kateri trs; delavec, ki se med škropljenjem nazaj obrača in trsje ob enem tudi od zadnje strani škropi, ne bode izvršil to delo natančno.

Martin Cerjak.

g **Rodovitna svinja.** V Polingu na Gorenjem Avstrijskem je zaklai posestnik Heler sedem let staro svinjo, ki je tehtala 350 kg. Zanimivo je, da je žival vrgla v teku šestih let 159 prascev. Posestnik je dobil zanje 2284 kron.

Najbolj smešen dan v g. nadlogarjevem življenji.

Je že precej prileten, pa še vedno dobre volje, naš nadlogar gospod F. Oskrbuje graščino in eno pristavo bogatega kneza W.

Čudovitih dogodb in prijetnih smešnic ti ve pripovedati obilo. Pravijo sicer, da kdor veliko govori, tudi veliko laže, pa mislim, da ta pregovor ne zadene vselej, vsaj popolnoma ne našega starca. Govori sicer rad, pa le v poštenem krogu in le takrat, če ve, da bode navzočim všeč, ali ako je kar naravnost vprašan.

Nekega dne sedel je v bolj omikani družbi. V prijateljskem razgovoru prišli so na divjačino.

Povejte nam, g. nadlogar, katero žival je najtežje vstreliti?, oglasi se neki gospod.

Gospodje, za nas lovce, ki nas že služba kliče skoraj sleherni dan v gozd s puško na rami, ni težavno dobiti to ali ono zverjad. Mi vemo za prehode in križempota, kjer zver prehaja, poznamo goščave in skrivališča in znane so nam votline in brlogi, kamor se zateka žival. Imeti moramo še zraven tega dobro izvežbane lovske pse in čakati včasih po več ur na enem kraji, če imamo kakega tatu na sumu, da bo to noč ali ta dan prišel v gozd drva krast, ali poiskat si kako srno. Za nelovce, ali če raji hočete, za tako imenovane nedeljske lovce, je pa lisica najbolj zvita, to oni najtežji dobe. Če Vam drago, povem Vam dogodbo, kot dokaz za mojo trditev. Bil sem sam priča, zatrdim Vam tudi, da tisti dan sem se najbolj smejal v celem svojem življenju.

Vsi smo radovedno čakali, kaj nam bode povedal.

Je že precej od tega časa minulo, da sem služil za logarja na Nemško-Češkem. Dobre tri ure od mesta sem stanoval. Lepa dežela Vam je, jaz sem živel še v posebno prijetnem kraju. Veliko polja je imel naš baron G. in lepo zaraščene gozde. Hiša, v kateri sem bival, bila je zelo prostorna, kar je bilo tudi potreba zavoljo obilne družine; živeli smo ravno med gozdom in poljem.

Lepe dneve sem tam imel; še danes bi bil lahko ondi, pa naš gospod baron zabredel je v dolgove in prodal v tej stiski svoja posestva. Novi lastnik postavil je za glavnega oskrbnika nekega sitneža. Imel je ta novi naš vodja precej ubogih sorodnikov, ki so vedno moledovali pri njem in ga prosili kake pomoči. Nad mano je renčal pri vsaki malenkosti. Na zadnje sem spoznal, zakaj se tako repenči.

Rad bi bil mojo logarsko službo naklonil enemu svojih nečakov. Jaz sem mu bil na poti, zato se je tako drl nad menoj. Mir je bil pa že od nekdaj meni nad vse drugo. Poprašal sem pri knezu W., ako bi se dobila na njegovih obširnih prostorih kaka za-me primerna boljša služba. Svitli knez me je pa dobro poznal.

Hodil je prej k nam na velike love. Prijazni gospod se mi je bil začetkoma tako prikupil, da sem, če le mogoče, njemu odkazal najboljši prostor pri lovu.

Kmalu dobim odgovor, naj le pridem kakor hitro morem tu sem. Opravila imam precej zadosti in prvo izpraznjeno nadlogarsko mesto dobim jaz. In res nisem skoraj celega leta čakal, ko dobim nadlogarsko službo, katero še dosedaj opravljam. Ni sicer tu tako prijeten kraj, kakor na Češkem, a priljubil se mi je tako, da tukaj počakam svoje smrti.

Pa, moji ljubi gospodje, predaleč sem zašel! Hočete vedeti, kako prekanjena da je lisica? Le poslušajte!

Ko sem bil še v prejšni službi, dohajal je k nam v jeseni redno vsak teden vsaj po enkrat bogat trgovec iz bližnjega mesta na lov. Neizrečeno rad je streljal na zajce, kljunače, jerebice, gosi itd., in sploh na kar je mogel. Seznanil se je bil z našim baronom — najbrž v denarnih zadevah — in ta mu je dovolil loviti na svojem posestvu, kedar se mu je zljubilo. V gozd ga ni bilo z lepa spraviti, in ker je bilo posebno v jesenskem času divjačine na polju obilno, držal se je trgovec te ravnine.

Bil je pa gospod trgovec neizrečeno debel. V celem mestu mu ga ni bilo para, kar se tiče teže njegovega života. Rekel bo kdo, da takemu debeluhu se pač ne bo ljubilo, trapati peš po več ur skupaj, pa gospodje, kedar se kakega človeka strast polasti, ga tudi z lepa ne spusti. Tudi zdravniki so mu bili lov nasvetovali, češ, s tem bo spremenil zrak, in se tudi malo več gibal.

Ne mislite pa, da je imel ta gospod za lov kaj talenta. Streljal je neizrečeno slabo. Če se je kako zrno iz njegove dragocene puške zgubilo med perje kake gosi, to je bilo vse, manjšega tiča ali urno tekočega zajca tako ni nikoli zadel. Pa gospod trgovec imel je neko drugo lastnost, ta ga je posebno mojim lovcem priljubila. Gospod je bil zelo, zelo bogat, menda kakor tisti v svetem pismu, ki je rekel: Duša! Vsega imaš zadosti, jej, pij, in bodi dobre volje!

Imel je vedno spretnega lovca zraven sebe, največkrat mojega najboljšega strelca, hlapca Janeza. Je bila kaka žival spodena, vstrelila sta navadno oba skupaj. Žival je padla. Pa preden je bogati trgovec spoznal, da je zadeto, se je že hlapec hudoval zadaj nad slabo puško, zdaj nad smolnikom, ki je tako spriden, da mu cev na stran zavije in tako nič ne zadene.

Trgovcu je bilo to zelo všeč, saj tako je veljal za pravega strelca, če je tudi v resnici le Janez zadel. Vselej je stisnil hlapcu kaj okroglega v roke. Ubita žival je bila gotovo trikrat preplačana, ker tu moram častno omeniti gospoda trgovca, da umazan ni bil, njegove napitnine so bile pogoste in precej obilne.

Nekega dne pripelje se zopet k nam. Prav nič ga pa nismo ta dan pričakovali. Nobenega hlapca ni bilo pri domu, dve uri daleč v gozdu so sekali in napravljali drva. Tudi najboljši strelec Janez bil je ž njimi.

Kaj sem hotel sedaj? Moral sem ga sam spremiti na lov. Pa ta dan sem hotel biti malo nagajiv. Vzel sem seboj le svojo pipo in palico. Mislil sem, prišel si na lov, torej le sam streljaj!! Šla sva precej daleč po polju, ker gospod trgovec mi je večkrat ponavljal, da mora vsaj enega zajca danes dobiti. Čez tri dni pride k njemu neka znana družina in že naprej jih je povabil na divjačino, katero bode sam ustrelil.

Že prav, že, mu mirno odgovorim. Postavil Vas bom že na kraj, da bote lahko na dvajset zajcev streljali.

Debelo drevo je stalo blizu gozda, pota pa so se tu križala.

Bilo je to najboljše čakališče za lov v obližji. Kolikokrat sem jaz tam čepel še pozno zvečer, ali dolgouhov sem v tistih letih samo na tem prostoru zgodaj zjutraj, nisem se vračal prazen — vsaj 300 postrelil. A treba se je tudi dobro skriti. Kakor je žival nespametna, ogne se te gotovo že od daleč, ako te zapazi.

(Konec prihodnjič.)

Tržne cene

v Mariboru od 27. aprila do 4. maja 1906.

Živila	100 kg	od K	od h	do K	do h
Pšenica		16	40	—	—
rž		15	—	—	—
ječmen		16	50	—	—
oves		17	—	—	—
koruza		14	—	—	—
proso		16	—	—	—
ajda		18	—	—	—
seno		6	—	—	—
slama		5	40	—	—
fižola	1 kg	—	30	—	—
grah		—	65	—	—
leča		—	62	—	—
krompir		—	9	—	—
sir		—	32	—	—
surovo maslo		2	40	—	—
maslo		2	60	—	—
špeh, svež		1	20	—	—
zelje, kislo		—	32	—	—
repa, kisla		—	—	—	—
mleko	1 lit.	—	20	—	—
smetana, sladka		—	72	—	—
„ kisla		—	84	—	—
zelje	100 glav	—	—	—	—
jajce	1 kom.	—	5	—	—

Loterijske številke.

Dne 4. maja 1907.

Gradec	71	82	73	13	2
Dunaj	69	89	77	34	68

Loterijske številke.

11. maja 1907.

TRST	73	51	23	68	36
LINC	51	31	15	73	65

Za p. n. prečast. duhovščino!

Celuloid Colare s šmisetom od . . . . gld. 1·10 naprej
Colare za prati . . . . . „ —.20 „
Biret iz žamata . . . . . „ 2·50 „
Smiset sam . . . . . „ 40, 50, 80
Bireti se dobijo tudi iz **kamgarna, kašmira, Peruviena, Moiré, svilnati rips,** in iz **težkega atlasa** od gld. **3 - 10.**

Cingulum iz svilnatega Moiré od gld. **2·20—5·—**

priporoča s velepoštovanjem

Alojz Gniušek
Maribor, Glavni trg štev. 1
vogal Stolne ulice.

292

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19 v Medjatovi hiši, v pritličju, Dunajska cesta 19

sprejema: zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi; 2. zavarovanja zvonov proti poškodbi; in 3. zavarovanja za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaju za življenje in nezgode. — Pojasnila daje in sprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki. — Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Glavno poverjeništvo za Spod. Štajersko in Koroško g. Avg. Weixl, Maribor.

12 12—5

Edina domača zavarovalnica! — Svoji k svojim!